

Sygn. akt I UK 264/05

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania M. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.
z udziałem zainteresowanej Kompanii Węglowej Spółce Akcyjnej Kopalni Węgla
Kamiennego "P." w B.
o jednorazowe odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 lutego 2006 r.,
kasacji odwołującego się od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w K.
z dnia 22 listopada 2004 r., sygn. akt VIII Ua .../04,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy – Sąd Ubezpieczeń Społecznych w K. wyrokiem z dnia 22 listopada 2004 r. oddalił apelację ubezpieczonego M. S. od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 6 kwietnia 2004 r., oddalającego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w przedmiocie odmowy prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku w drodze z pracy z dnia 12 listopada 2002 r.

Kasacja ubezpieczonego została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania – „art. 379 pkt 5 oraz 5 w związku z art. 391 k.p.c. przez pozbawienie możliwości obrony spowodowane brakiem przeprowadzenia wszystkich

wnioskowanych dowodów i nieudzieleniem stosownych pouczeń co do czynności procesowych oraz niewyznaczeniem pełnomocnika z urzędu; art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. przez niewyjaśnienie podstawy prawnej wyroku i ograniczenie tego obowiązku do lakonicznego przytoczenia przepisów prawa wraz z niepełną podstawą faktyczną; art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. wobec nierozpoznania wszystkich zarzutów apelacyjnych, a to kwestii pominięcia przez Sąd pierwszej instancji dowodu z przesłuchania w charakterze świadka M. Z. oraz art. 382 i 233 § 1 w związku z art. 391 k.p.c. przez dokonanie błędnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego na skutek przyjęcia, iż brak zachowania należytej ostrożności był jedyną i wyłączną przyczyną zaistniałego wypadku, co stanowiło konsekwencję całkowitego pominięcia kwestii wystąpienia na drodze – przed zdarzeniem – dodatkowych czynników zewnętrznych niezależnych od ubezpieczonego, które miały wpływ na zaistnienie przedmiotowego wypadku, a to śliskiej nawierzchni jezdni i złej widoczności na drodze oraz nieprawidłowego zachowania pozostałych uczestników ruchu”. W podstawach kasacji podniesione zostały także zarzuty dotyczące naruszenia prawa materialnego „przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 6 ust. 1, art. 8 i art. 46 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144 ze zm.) wskutek uznania, iż sam fakt wystąpienia po stronie ubezpieczonego kwalifikowanej formy winy stanowi uzasadnioną przesłankę do odmowy wypłaty jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy, bez względu na fakt wystąpienia jakiegokolwiek dodatkowego czynnika zewnętrznego, który również mógł stanowić przyczynę zdarzenia”.

Rozważając podstawy uzasadniające przyjęcie lub odmowę przyjęcia kasacji do rozpoznania Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 393 k.p.c., jeżeli zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty nie narusza prawa ani nie zachodzi nieważność postępowania (§ 2), Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, gdy w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów

prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna (§ 1).

W sprawie nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 393 § 2 k.p.c., jak też kwestia przedstawiona jako istotne zagadnienie prawne nie wymaga rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy. W związku z tym Sąd Najwyższy, po rozważeniu przesłanek określonych w § 1, uznał odmowę przyjęcia kasacji do rozpoznania za uzasadnioną.